

52. Riddar Olof.

a. KO, S.L.S. 352, 94. (H)	f. DF, S.L.S. 82, 388; även S.L.S. 125, 53. (G)	MELODI. Översikt.
b. PA, S.L.S. 16, 88. (B)	g. VÖ, R6, 191, 27; även S.L.S. 125, 30; publ. Några prof n:r 5. (I); även S.L.S. 19, 827. (E)	
c. SI, I. N. E. Saml. O. A.		
d. PO, Nyl. III, 63. (D)		
e. IÅ, Nyl. III, 65. (C)		

- a. Åb, Korpo, Rosklax. Uppt. Greta Dahlström 1923. Varianter.
Sj. *Levina Andersson*, f. 1854.

Aj vän-nen lill, aj vän-nen lil - la, kä - - res-tan min, vad
gav han då dig för ä - - - ran din, vad gav han då
dig för ä - - - ran din? Ja rid-dar O - - lov.

- b. Åb, Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

Herr Ros - ter har gån-gar sig allt ut i en grön lund. Där
möt - te han Sis - sa lil - - la i sam - ma stund. Där
möt - te han Sis - sa lil - la i sam - ma stund. Rid-dar Ro - lig.

- c. NI, Sibbo. Uppt. Otto Andersson.
Sj. *Maria Johansson*.

Rid-dar O - lof ri - der väs-ter ut-för ön, han fäs-te sig en

jung - fru, men hon var in - tet mö. Han fäs - te sig en jung - fru, men
 hon var in - tet mö. Rid - dar O - lof.

d.¹ Ni, Pojo.

Det gick sig ut en jung - fru allt om en af - ton - stund. Där
 möt - te hon en un - ger - sven u - ti den grö - na lund. Där möt - te hon en
 un - ger - sven u - - ti den grö - na lund. Rid - dar O - lof.

e. Ni, Ingå.

Där bod - de en jung - - fru på sal - - tan sjö - strand. Till
 hen - ne kom en her - re, en sjö - fa - ra - re i land. Till hen - ne kom en
 her - re, en sjö - fa - ra - re i land. Rid - dar O - lof.

f. Åb, Dragsfjärd, Rosendal.
Sj. Lotta Kronström.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Min fa - der han var en för - - - un - - der - lig man. Han
 bygg - de min bygg - ning så nä - ra en sjö - strand. Han bygg - de min
 bygg - ning så nä - ra en sjö - strand. Rid - dar O - - - - le.

¹ Orig. tonart D-dur.

g. Öb, Vörå, Rekipeldo.
Sj. Anna Grannas.

Uppt. O. R. Sjöberg 1876.

Min fa - der han var en o - för - stån - dig man, han bygg - de sitt bo så nä - ra en sjöstrand. Han bygg - de sitt bo så nä - ra en sjö strand. Rid - dar O - - - lof.

A. KH, S.L.S. 1, 431.

B. »Herr Roster», PA, S.L.S. 16, 88.
(b)

C. IÅ, Nyl. III, 65. (e)

D. PO, Nyl. III, 63. (d)

E. MU, S.L.S. 19, 82. (g)

F. BO, Svenssons saml. 19, 33.

G. DF, S.L.S. 82, 226. (f)

H. KO, S.L.S. 352, 95. (a)

I. VÖ, R3, 165, 123; publ. Några prof 14. (g)

J. VÖ, R3, 165, 123; publ. Några prof 16.

TEXT.
Översikt.

A.

Korsholm. Sj. Beata Sjölin. Uppt. Ch. Nylander 1882—1883.

Varianter.

1. Riddar Olof han friade långt söder på en ö,
.: han friade till Lena, han trodde hon var mö. :.
— riddar Olof —

2. Så ledde han henne till brudestugan in
med röda gullkronan, med rödblommig kind.

3. Spelmanen stod då vid brudehusets dörr.
Han spelte den bruden, att hon ej var mö.

4. Så läste hon löst sitt guldröda band
och band det uppå spelemannens arm.

5. »Jag är väl en gammal, en åldrig man,
det bör väl ingen undra, vad jag då spela kan.»

6. De dansade en, där dansade två,
men aldrig ville bruden till sängen gå.

7. De dansade två, de dansade tre,
då först börjar bruden till sängen att se.

8. Då ledde han henne i sovarhus,
och alla de riddare buro vaxljus.

9. Där satte han henne på förgyllande stol.
Självt drog han av henne båd strumpor och skor.

10. »Ack, hör vännen lilla, aldra kärasten min,
vad gav han då dig, som tog äran din?»

11. »Han gav mig ju ett par målade skor,
dem jag har uttrampat med möda så stor.»

12. »Ack hör, vännen lilla, aldra kärasten min,
gav han dig något mera för äran din?»

13. »Han gav mig en silkesstickader särk,
den jag har utslitit med möda och värk.»

14. »Ack hör, vännen lilla, aldra kärasten min,
gav han dig ej mera för äran din?»

15. »Han gav mig en harpa av guld,
den jag kunde spela på, när jag blev sorgfull.»

16. »Ack hör, vännen lilla, aldra kärasten min,
gav han dig ej mera för äran din?»

17. »Ack, han gav mig en silvborder kniv.
Krist give den sutte uti hans unga liv!»

18. »Ack, hör du vännen lilla, du tale inte så,
jag är nu fader till dina barn de små.»

19. »Min fader han var en oförständig man,
han byggde sitt slott så nära en sjöstrand,
där alla de riddare kommo i land.»

B.

Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

1. Herr Roster han gångar sig allt uti en grön lund,
:: där mötte han Sissa lilla i samma stund. ::
— riddar Rolig —

2. Herr Roster han breder ut sin kappa blå:
:: »Kom sköna Sissa lilla och vila häruppå.» ::

3. Sissa lilla satte sig på kappan blå,
:: där födde hon de sönerna två. ::

4. »Och hör du Sissa lilla, vad jag dig säga må
:: Vem är nu en fader för dessa barnen två?» ::

5. »Min fader han var en så underlig man,
han byggde min bur så nära sjöstrand,
att alla konungar kommo här i land.»

6. »Och hör du Sissa lilla, vad jag dig säga må.
:: Vad gav han dig för din ära då?» ::

7. »Jo, han gav mig en harpa utav gull,
:: som han sa jag skull spela på, när jag blev sorgfull. ::

8. Jo, han gav mig en silkesstickad särk,
:: som jag haver slitit med möda och stor värk. ::

9. Jo, han gav mig en silverborden kniv.
:: Krist gäve han såte i hans hjärta, i hans liv!» ::

10. »Och hör du Sissa lilla, säg nu inte så,
:: jag är väl en fader för dessa barnen två. ::

11. Och hör du Sissa lilla, vad jag dig säga må.
::: Vad skall vi nu göra av dessa barnen två?»:::
12. »Det ena skall vi sätta allt under en sten,
::: däröver skall vi bära en så lönerliger men.»:::
13. Det andra skall vi sätta inunder en torv,
::: däröver skall vi bära en så lönerliger sorg.»:::
14. »Hör du Sissa lilla, säg nu inte så, jag har en syster allt söder öfver ön, hon kunde väl försörja dem, fastän de voro tre.»
15. De förde Sissa lilla i brudahus,
::: och fruar och fröknar de buro för henne ljus.:::
16. De förde Sissa lilla i brudabänk,
::: och fruar och fröknar de buro för henne skänk.:::
17. »Och hör du herr Roster, kär sonen min,
::: vad har du nu gjort utav unga bruden din?»:::
18. »Det är nu så brukligt i främmande land,
::: att en brud skall sova sex veckor utan man.:::
— riddar Rolig —

C.

Ingå.

1. Det bodde en jungfru på saltan sjöstrand,
::: till henne kom en herre, en sjöfarare i land.:::
— riddar Olof —
2. Och spelemannen spelade i harpone röd:
»Gud tröste dig, Ida lilla, som intet är mö.»
— Ida lilla —
3. Ida lilla gav åt speleman sitt röda gullband,
ett bättre ljud i harpone an.
— riddar Olof —
4. Men speleman han spela på harpan blå:
»Lilla Ida är mor för sönerna två.»
5. »Min fader han var en så förunderlig man,
han byggde mig en bur på en skeppsbro vid strand,
där alla sjöfarare skulle taga i land.
6. Och elva voro de, som först bröto sig in,
och den tolvte var det, som först borttog äran min.»
7. »Ida lilla, Ida lilla, allra kärestan min,
huru var han klädd, som borttog äran din?»
8. »Klädd så var han i kläderna blå,
och gull och stjärnor lyste emellan var tråd.»
9. »Ida lilla, Ida lilla, allra kärestan min,
vad gav han åt dig, som tog bort äran din?»
10. »Först gav han åt mig en harpa utav gull,
han bad att jag skull spela, om jag blev sorgfull.
11. Sen gav han åt mig gullringarna tolv,

han bad att jag skull vara honom trogen och huld.

12. Sen gav han åt mig en silverskaftad kniv,
den önskar jag stod i hans unga liv.»

13. »Och Ida lilla, Ida lilla, sörj intet så,
jag är ju en far åt dina söner två.»

14. Och Ida lilla svänger sig hastigt omkring,
och tårarna de strömmade på snövitans kind.

15. Så tog han henne uti sin famn,
gav henne gullkrona och drottninganamn.
— riddar Olof —

D.

Pojo.

1. Det gick sig ut en jungfru allt om en aftonstund,
.: där mötte hon en ungersven uti den gröna lund. .:
— riddar Olof —

2. Han hälsade på henne med täcka ögon sin:
»Goddag, min sköna docka», och tårar föll på kind.

3. »Ack du min sköna flicka, vad jag dig säga må,
och kunde du mig lova din ära och din tro?»

4. »Ack nej, min sköna ungersven, det jag ej lova kan,
den ha de från mig lockat, det var en ung sjöman.

5. Min fader han var en välkunniger man,
han byggde mig en bur och ställd'en vid sjöstrand.

6. Då vände den buren allt runter omkring,
och sedan tog de fatt uppå äran min.»

7. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig då för äran din?»

8. »Han gav mig intet annat än en harpa utav gull,
den jag skulle spela på, när jag blev sorgfull.»

9. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

10. »Han gav mig intet annat än en silkesviter särk,
den jag skull utslita med möda och med värk.»

11. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

12. »Han gav mig intet annat än gullringarne fem,
att jag skulle minnas att jag hade en vän.»

13. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

14. »Han gav mig intet annat än en silverskaftad kniv,
jag önskar att den låge i riddar Olofs liv.»

15. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

16. »Han gav mig intet annat än små sönerna två,
som jag haver fött till världen i år.»

17. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad ämnar du göra med små sönerna din?»

18. »Den ena så lägger jag under en sten,
därföre bär jag många dagliga men.

19. Den andra nedgräver jag under en torv,
därföre bär jag mången daglig sorg.»

20. »Vännen lilla, vännen lilla, säg icke så,
jag är ju fader för dina söner små.

21. Jag har en syster så högt upp i land,
och dit så skall vi föra små sönerna fram.

22. Och när de bliva stora och fullväxta män,
så skall vi kalla dem för systersöner vår.»
— riddar Olof —

E.

Munsala. Uppt. M. Thors 1890.

1. »Min fader han var en oförståndiger man,
∴ han byggde sitt bo så nära en sjöstrand. ∴
— riddar Olof —

2. Och elva äro de, som min dörr uppbröt,
∴ det var ju bara en, som min ära förstört. ∴:

3. »Och hur såg han då ut, som tog äran din?»
»Och han kom ju till mig om den mörkaste natt,
och rödaste guld det glimmar kring hans hatt.»

4. »Vad gav han dig för äran din?»
»Han gav ju åt mig ett par silverspända skor,
dem haver jag trampat med möda och oro.»

5. »Vad gav han dig mer för äran din?»
»Han gav ju åt mig en silkesstyver särk,
den haver jag svettas med möda och stor värk.»

6. »Vad gav han dig mer för äran din?»
»Han gav ju åt mig en harpa utav guld,
han bad ju mig spela när jag blir sorgfull.»

7. »Vad gav han åt dig för äran din?»
»Han gav åt mig en silkestunner kniv,
jag önskar den sutte i hans unga liv.»

8. »Vad gav han dig mer för äran din?»
∴: »Han gav mig en hatt med guldband omkring. ∴:
O du allra kärasten min!»

9. Och Sissa lilla födde sönerna två.
∴: »Vad ska vi göra av dessa barnen små?» ∴:

10. »Den ena ska vi lägga under en borg,
∴: däröver ska vi bära en så förunderlig sorg. ∴:
— riddar Olof —

F.

Borgå, Stor-Pellinge. Sj. Johannes Andersson. Uppt. A. P. Svensson.

1. Ridder Role han seglade söder
under ö,
där fäst han Evelina, men hon var ej mö.
— riddar Role —
2. Där fäst han Evelina och förd
henne hem
med röder gullkrona på bleknande kind.
— Evelina —
3. »Hör du, Evelina, vad jag dig
spörja må.
Vad var det du för din ära skulle få?»
— riddar Role —
4. »Först gav han mig en harpa utav
gull,
på den jag skulle spela, när jag var
sorgefull.»
— Evelina —
5. »Ack Evelina, Evelina, fästemön
min,
vad gav han dig mera för äran din?»
— riddar Role —
6. »Sen gav han mig en silkesstickad
särk,
den jag skulle slita med sveda och med
värk.»
— Evelina —
7. »Ack Evelina, käraste fästemön
min,
vad gav han dig mera för äran din?»
— riddar Role —
8. »Sen gav han åt mig en silver-
skodder kniv.
Jag vänne nu den sutte fast i hans liv.»
— Evelina —

OTRYCKTA G. (str. enl. D: 5, 6 a, 9—12, 7, 8, 13, 14).
TEXTER. Dragsfjärd, Rosendal. Sj. Lotta Kron-
ström. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.
Översikt. H. (9, 10, 7, 8, 13, 14, 14 a, 14 b). Korpo,
Rosklax. Sj. Levina Andersson, f. 1854.
Uppt. G. Dahlström 1923.

I. (str. enl. E: 1—3, 5, 4, 6, 9, 10). Vörrå,
Rekipeldo. Sj. Anna Grannas. Uppt. J. E.
Wefvar 1875—1876.
J. (7, 8, 3, 6). Vörrå. Uppt. J. E. Wefvar
1875—1876.

Avvikelser i G, H enligt D.

5¹ en förunderlig m. G — 5² H. b. min
byggning så nära en s. G.

6 a Elva voro de som min byggning ha-
va byggt, och en utav dem som min ära
förträt G.

7¹ Hör på v. l., allra kärstan m. G; Aj
v. lill, aj v. lilla, kärestan m. H — 7² V. g.
h. då åt dig för sköna ä. d. G; då dig H.

8¹ H. g. åt en h. u. g. G — 8² Den bad
han jag . . . G; då jag med sorg var full H.

9 str. 7 *upprepas*.

10¹ enl. 8¹; silkessydder s. G; silversydder
s. H — 10² D. j. skulle slita uti sveda och
v. H; D. haver jag slitit upp i sveda o. stor
v. G.

11 str. 7 *upprepas*.

12¹ enl. 8¹ G — 12² Dem bad han jag
skulle gömma till dess han kommer hem G.

13 str. 7 *upprepas*.

14¹ enl. 8¹ — 14² Krist give han såte G;
Krist gif att den stod H; i hans hjärta och
liv G, H.

14 a Och riddar Olov tager henne upp
på sin knä, giver henne gullringar tolv
och fästning därmed H.

14 b enl. 14 a; henne högre i sin famn,
giver henne gullkrona och drottningenamn
H.

O m k v ä d e: Ridder Ole G Ja, ridder
Olov H.

Avvikelser i I—J enligt E.

1¹ oförståndig I.

2² m. ära förtret I.

3¹ O du allra kärasten min, hur såg . . .
J — 3² Med ljusfärgat hår och gammerade
hatt J — 3³ Med r. g. (som) uppå kläderna
satt J.

5² e. silkesyver särk I.

6¹ O du, allra kärasten min, vad g. h. d.
som tog äran d. J — 6² [ju åt] J — 6³ Som
skall spela . . . J.

10¹ under en bro I.